

ligt lave budget, med hvilket UNRWA opererer. Skønt de finansielle forhold ikke havde været slet så katastrofale i det forløbne år, som de var forrige år, var de dog langt fra tilfredsstillende, og et budget på ca. \$ 36 mill. ville være nødvendigt for at kunne finansiere hjælpearbejdet for de mere end 900 000 flygtninge i 1959. Hr. Carver påpegede den stigende interesse, navnlig hos de yngre flygtninge, for undervisning og uddannelse, et forhold, der ikke blot ville blive af betydning for den enkelte, som således blev i stand til at forsørge sig selv, men også er af betydning for hele den økonomiske udvikling i det mellemste Østen, hvor faguddannede arbejdere var hårdt tiltrængt.

Hr. Carver henledte endelig opmærksomheden på, at UNRWAs mandat udløber den 30. juni 1960, og at der stadig til den tid vil være brug for hjælp til Palæstinaflygtninge. Man kunne tænke sig en af følgende 3 ordninger: De Forenede Nationer kunne beslutte at forlænge organisationens mandat, eller beslutte, at organisationen skulle ophøre, og vedtage en alternativ ordning til imødegåelse af flygtningenes fortsatte behov for hjælp. Endelig kunne De Forenede Nationer bestemme, at der skulle foretages en gennemgribende undersøgelse af hele problemet, herunder UNRWAs virksomhed, således at 14. plenarforsamling blev i stand til at træffe en beslutning.

Under den efterfølgende debat tilsluttede flere talere sig hr. Carvers sidstnævnte løsning, således bl. a. Storbritanniens og Canadas repræsentanter, som i deres indlæg foreslog, at De Forenede Nationer udpegede en person, der har alle parter tillid, til at foretage en gennemgribende undersøgelse og på 14. plenarforsamling forelægge en betretning med forslag til beslutning. USAs repræsentant udtalte, at det ikke ville være en tilfredsstillende løsning at fortsætte UNRWAs hjælpeprogram, og anbefalede, at De Forenede Nationer fastsatte en alternativ ordning, i hvilken forbindelse han bemærkede, at USA næppe kunne fortsætte med at yde 70 pct. af en eventuel ny hjælpeorganisations årlige budget.

Fra arabisk side ønskede man fortsat en repatriering af flygtningene som den eneste løsning på problemet, og der fremsattes skarpe angreb mod Israel. Den israelske

repræsentant udtalte som i tidligere år, at flygtningene burde integreres i den arabiske verden. Hvis en sådan integration virkelig blev ført ud i livet, ville Israel være rede til at betale erstatning til de arabiske flygtninge for mistet ejendom. Fra dansk side fremhævede den danske repræsentant, *folketingsmedlem fru v. Lowzow*, betydningen af, at flygtningeproblemet blev løst på en realistisk basis, og man måtte her bl. a. bygge på den forudsætning, at staten Israel, der var blevet til ved De Forenede Nationers medvirken, fortsat skulle eksistere. Betydningen af, at der fra israelsk side udbetaltes en retfærdig erstatning til flygtningene for deres mistede ejendom, blev understreget. Fra dansk side kunne man tilslutte sig et forslag om, at der i det kommende år inden for FN's rammer blev foretaget en grundig undersøgelse af hele flygtningespørgsmålet og på dette grundlag udarbejdet et forslag til en plan for hjælpearbejdet fortsættelse efter 30. juni 1960, således at 14. plenarforsamling ville have mulighed for at træffe en afgørelse i sagen.

Efter en debat på mere end 14 dage forelå der stadig ikke noget udkast til en resolution, hvorfor møderne i udvalget blev afbrudt den 26. november 1958.

Da møderne blev genoptaget den 10. december 1958, forelå et af Holland, New Zealand, Storbritannien og USA udarbejdet resolutionsforslag, hvori bl. a. regeringernes opmærksomhed henledes på UNRWAs usikre finansielle stilling, og hvori de indtrængende anmodes om at overveje, i hvilken udstrækning de kan bidrage eller forøge deres bidrag, således at organisationen er i stand til at gennemføre sit hjælpe- og rehabiliteringsarbejde til fordel for flygtningene. Samtidig anmodes generalsekretæren om at fortsætte sine bestræbelser for at sikre yderligere finansiell støtte til organisationens budget. Organisationens direktør anmodes om at planlægge og gennemføre projekter, som kan medføre forsørgelse af et betydeligt antal flygtninge, og især programmer, der vedrører uddannelse og faglig træning.

Værtslandene opfordres til at samarbejde med organisationen og dennes embedsmænd.

Endvidere anmodes generalsekretæren om på 14. plenarforsamling at fremsætte forslag om fortsættelsen af De Forenede Nationers